



Radka Denemarková
Peníze od Hitlera
(Letní mozaika)

HOST

Radka Denemarková

Peníze od Hitlera



HOST

Radka Denemarková

Peníze od Hitlera

(Letní mozaika)

© Radka Denemarková, 2006
Photography © Eva Fuková, 2006
© Host – vydavatelství, s. r. o.,
2006, 2011 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7294-432-3
(Třetí, elektronické vydání. Formát PDF)
ISBN 978-80-7294-433-0
(Čtvrté, elektronické vydání. Formát ePub)
ISBN 978-80-7294-454-5
(Páté, elektronické vydání. Formát PDF pro čtečky)
ISBN 978-80-7294-455-2
(Šesté, elektronické vydání. Formát MobiPocket)

Tuto knihu věnuji:

JANU DENEMARKOVI mladšímu.
Nebojí se dívat do slunce.

VLADIMÍRU VOLFOVI.
Nebál se dívat do slunce.

Což nemáme ke všem svým postavám víceméně tento poměr: tohle jsem já, a kéž mi Bůh odpustí? (Graham Greene)

Člověk myslí, Bůh se směje. (židovské přísloví)

Žádná podobnost není náhodná.
Všechny ty příběhy se staly. Pořád nevím proč.

Prolog

Denis svírá v ruce zelenou, zašpičatělou lopatku a noří ji do změkklé, narudlé hlíny. Nasáklé, nacucané vodou po noční průtrži mračen.

S vyplazeným jazykem, kterým se chvílemi úporně opírá o bílý plůtek zubů s dvěma chybějícími lačkami, zadupává miniaturní rýč hloub a hloub, nástroj překotí a vyrýplou hromádku odloží na rostoucí kopeček vedle pravého kolena. Mlaskavými ranami oplácává vznikající mohylu. Má rád tu mazlavou hmotu. Pak lopatku odloží. Teď zavrtává vztyčený ukazováček. Až po druhý kloub prstu, hlína prst obepíná s příjemnou mrazivostí, ale i zalézá za nehet, natlačuje se, rozšklebuje hranici mezi masem a nehtem, zemina rozráží bolestivou překážku, sunout prst nezměněným tlakem dál by slast proměnilo v trest. Denis prst spěšně vynoří. Zvědavě prohlíží kolík zohyzděný nabalenou hlínou, prohlíží ho ze všech stran, přiloží k tváři. Rozetře pruh přes levou i pravou tvář, středem čela, pod krkem rozpatlá pruh přes pahrbek ohryzku.

Číhající indián na válečné stezce.

Ušmudlanou rukou znovu pevně obejmě oprýskanou zelenou rukojetí a začne odlupovat, odkrajoval pláty zeminy, hlíny prorostlé a stmelené kořínky trav a plevelů. Trvá to několik minut, než se lopatka ohne, zarazí a strne nad vzdorující, tvrdou překážkou. Denis povolí. A po dlouhlé řezy promění v jemné, horečnaté odsekávání

hlínovitého gyrosu. Když udýchaně skončí, leží před ním nápadně dlouhá a úzká mísa s podivnými výstupky, vrásčitými puklinami a dírami. Bílá mísa. Zdvihne ji a čistí. Vylupuje z ní zbytky nečistot. Oplachuje ji dětskou konvičkou, také zelenou, s červeným rypáčkem kropenky. Odběhne jenom dvakrát. Aby konvičku naplnil špinavou dešťovou vodou. Ze staré narezlé vany, kterou před lety pohodili u jahodového záhonu. Aby se v ní Denis mohl v létě cachtat. Očištěnou, vyprázdněnou, proděravělou mísu otočí. A zdvihne.

Dívá se překvapeně do dvou prázdných otvorů. Očních důlků.

Je to lebka.

Lidská lebka.

Pětiletý Denis ji opatrně přenese z jabloňového sadu na pískoviště.

Široce rozkročená Žena si bezmyšlenkovitě utírá ruce do kárované, bíločervené utěrky. Jsou dávno suché, ale ona je otírá, masíruje nezvykle dlouho, ztracená ve svých útržkovitých vzpomínkách, které se snaží pochyvat, sletit, utřídit. Utěrku přehodí přes oprýskanou, několikrát přetíranou kuchyňskou židli nedaleko sporáku. Vezme bělostný porcelánový talíř s modrými ornamenty, který kontrastuje s její venkovsky ošlehanou tváří, naklade souměrný vějíř houskových knedlíků a do vzniklé vyschlé tůňky vlije kovovou naběračkou tmavohnědou omáčku s třepeninami masa. Opatrně, aby knedlíkovou bělost nepotřísnila.

Horký talíř postaví v jídelně před muže, který si už omyl unavený obličej a vyhrnul rukávy modrobílé flanelové košile. Muž hltavě a beze slova jí. Žena sedí vedle něj a pozoruje černé chmýří na hřbetu mohutné ruky s ulámanými nehty, milované ruky, která neohrabaně sví-

rá stříbrnou lžící. Neunavitelný bagr, který odstraňuje nános v talíři.

Žena vstane jenom jednou, aby si z kuchyně přinesla zapomenutou utěrku, má ji položenou na klíně, drží ji pevně a co chvíli si do ní utře suché, popraskané, zarudlé ruce. Muž vytře posledním, nadýchaným kouskem zbylou omáčkovou stopu, sleduje ji pečlivě, dvakrát zakrouží kolem talíře. Teprve když nacucané sousto zmizí v mužově nenasytném chřtánu, Žena se osmělí. Řekne spokojeně funícímu muži, že našla Denise na pískovišti, jak si dělá bábovičky, *otloukej se bábovičko, jestli se mi nepovedeš, budeš bita jako žito*.

Muž si mohutně řihne a upije piva z chladivě orosené lahve, ačkoliv má před sebou sklenici vyrobenou speciálně pro tento účel, s nezvyklou rytinou.

„No a co má jako bejt?“

Našla Denise, jak si dělá bábovičky. Seděl na bobku uprostřed hromady písku, obklopen obrovskými kopci podivně zborcených, pískových tvarů. Tmavě žlutavými kopci s prohlubeninami a výhřezy. Podobnými těstu, které se v troubě před dopečněním vylilo z formy. Denis soustředěně plnil mokrým pískem podivnou, proděravělou nádobu.

„Jestli ti sebral něco z kuchyně, tak mu prostě jednu vraž a příště už si dá majzla.“

Žena se nadechne a pokračuje nerušeně v řazení *svých* slov. Přistoupila k pískovišti blíž, Denis vyčkávavě mlčel, asi vycítil, že našel něco vzácného. Posvátného. Poklad. Jen zatím nevěděl jaký. Žena mu tu podivnost křečovitě vyškubla ze zasviněných prstíků a odnesla do kůlny. Denis za ní mlčky a vzdorovitě cupital, rval ji za sukni, pral se s ní. Vrazila mu facku.

„No a co, tak už se, krucinál, ženská, konečně vymáčkni!“

„To není... běžná věc. Je to... to je...“

Ženě jako by do krku někdo vecpal celý ten zmizelý vějíř knedlíků a promísil je s hmatatelným strachem, který jí roztrásl hlas.

„Chci, aby ses na to podíval sám.“

„No tak to přines sem!“

„To nejde. Musíš se mnou. Zvedni se, jdem.“

„Kam?“

„Do kůlny.“

Muž se neochotně vztyčí, utáhne povolený opasek a stáhne jím masu tuku kolem boků.

„To je cirkův kvůlivá náky blbý hraček.“

Noc.

Prořízne ji světlo, do něhož vstoupí dvě postavy. Na zápraží se zastaví. Rozštěká se první pes. Sousedův. A pak celá smečka, vesnicí proběhne staccatový signál ostražitosti. Pes pozná svůj omyl, předá ostatním uklidňující zprávu a vesnice znovu ztichne. Teprve pak se dvojice rozpohybuje.

V kůlně není žárovka, muž rožne oko baterky. Hromadí se tu harampádí. Staré věci, které by se jednou mohly hodit; většinou si už na ně nikdo nikdy nevzpomene. Polámané hrábě a staré vidle na snopy. Šrotovník na obilí. Rozdvojené rýče. Lis na slámu a ruční pohrabovačky. Nízký regál s vylámanými policemi. Vysoká dětská malovaná židlička. Némé, vykuchané, rozložené rádio. Fukar, rozbitý mlýnek na čištění obilí. Otlučená malovaná almar, které se nedovírají přední dveře; pravá polovina se zplihle uvolnila a klekla k zemi.

Světle zelená kredenc s posuvnými, skleněnými dvířky a vylámanými šuplíky bez držadel.

Na kredenci trůní tmavohnědá papírová krabice s nápisem Elektrolux, zatížená starou knihou v kožených des-

kách. Žena vytrhne muži z ruky baterku. Je natolik fascinovaná papírovou hnědí, duchem nepřítomná, že muž svůj odpor spolkne. Blíží se ke krabici. Muž škobrtne o převrženou židli s protrženým, proplétaným sedátkem.

„Zatracená práce, jestli se tu motáme zbytečně a kvůli nějaký blbině!“

Žena se mlčky zastaví před krabicí. Mlčky podá muži baterku, mlčky zdvihne knihu vázanou v kůži a pohodí ji na zem. Muž si posvítí na nesrozumitelný nápis vrytý švabachem do kožené vazby. Žena obřadně odklopí křídla krabicového krytu a ustoupí. Mlčky naznačí, ať se muž podívá sám. Čeká.

„No tak, jen se podívej!“

Muž si odplivne.

„Jak ten idiot tu čučím.“

Hrábne do krabice, vyloví tvrdý bílý předmět. Svítí na sešívanou, nesouměrnou kouli. Otočí ji a ztuhne, baterka zostří kontury zpevněných míst, srůsty švů a upozorní na temné prohlubně prázdná. Očnice. Obličejový skelet. Muž lebku prudce odhodí zpátky.

„A do prdele! Do prdele, do prdele! – Kde to sebral?“

„Řiká, že to vykopal na zahradě.“

„Na kerý zahradě?“

„Na kerý asi, na naší! Co začíná jabloňovej sad. Rene-ty a ty holovouský malináče.“

Muž si hrčivě odkašle a odplivne.

„A to našel... to si hrál... to vyčenichal jenom todle?“

„Jenom tohle.“

„No, co na mě tak vejráš, co na mě tak čumíš, třeba, třeba to je takovej ten, ten neandrtálec, co je dneska vyhrobávaj a píšou vo tom v novinách, dyť to vůbec nemusí bejt...“

„Co budeme dělat?“

Muž pochopí. Není ta správná chvíle na fantazírování. Oni dva si lhát nemusí. Žena to dává najevo svým pevným postojem, ale i roztřeseným hlasem. Zvlhlýma očima. Muž konstruktivně zvěcní.

„Najdem zbytek. Musí nám říct, kde to našel. A ty si pro něj připravíš nějakou pohádku.“

„Už spí.“

„Tak ho probudíš!“

O půl hodiny později stojí Denis u okna svého rozlehlého pokoje v prvním patře. V závoji záclon. Ukrývat se nemusí, ti dva dole jsou příliš zaujati svou prací a ukonejšení noční černotou. Ale Denis je vidí. Vidí muže a Ženu, jak horlivě odhrabávají zeminu kolem místa *jeho* pokladu, zorávají půdu *jeho* lebky, prohmatávají lůžko neznámé bytosti. A nad nimi ševlí listí jabloní, které za měsíc popadá, které každý rok popadalo a smísilo se, přikrylo spáče a ulehčilo mu, rozpadali se společně, než lůžko objevil Denis. To Denis ho měl objevit, čekalo na něj. Muž a Žena vytahují pokroucené latky a bílé tyče a zvláště tvarovaný košík. Tehdy Žena zavravorá, opře se o kmen jabloně a zvrací.

Denis se dívá, jeho vzdor roste. Ty hračky patřily *jemu*, *on* je měl objevovat. Jednu po druhé. Oni mu je ukradli. Ty hračky jsou *jeho*. Zítra si je vezme zpátky. Denis je unavený, oči se mu klíží, nevydrží stát. Docupitá k posteli, položí vedle sebe plyšového medvěda, přikryje se. Než usne úplně, radostně si představuje, jak vedle něho leží nalezená bílá hračka a v jejích důlcích se rozsvětluje barevný ohňostroj pohádkových světů.

Dlouho nezmizí z Denisových dětských představ. Až za dva roky ji překryje a vytlačí narození sestry Nataši. Kdy ho začne fascinovat křehkost a krása *živého* lidského těla.



Návrat první (léto 1945)

Mrazivá krusta

Po návratu *odtamtud* žiju jako pod tlustou vrstvou ledu, na kterém všichni ostatní dychtivě bruslí, s radostně rozpálenými tvářemi. Hluboko pod ledem. Neviditelná. Osamělá. Tušená. Bezmocná. Odsouzená čekat, kdo udělá poslední gesto, tečku za nepovedenou větou, zašlápne tenounkou, vysunutou slánku. Zatavenou v mrazivé krustě.

Vracím se domů. V mylném pocitu, že toto je stále ještě můj domov. Palčivé horko. Vyhýbám se i prašným cestám. V těžko odůvodnitelném pudu sebezáchovy. Teď už můžu jít středem. Rázovat horkem rozškvařených silnic jako ostatní. Už se nemusím bát. Je po válce.

Raději se ještě bojím.

Vytuším vztyčený prst kostelíka, červeň natěsnaných střech a podlouhlou nudli zámečku i budovy našeho statku. Vláčím se škarpami, nohy si nechávám ošlehávat žahavými kopřivami, těmi zelenými pilkami, *řežu dříví na polínka, ať má čím topit maminka*, to jsme zpívali nad propletenýma dětskýma rukama s maminčinými štíhlými křídly. Její vystouplé modré žíly na zápěstí, ty skrýt neuměla, na tepající potrubí těla ještě žádný krycí kosmetický přípravek nevymysleli. Večer se její ruce leskly voňavou mastnotou. Promasírovány speciálním krémem v noci odpočívaly.

Odpočívaly vlastně i ve dne.